Het Phoenix park gaf zijn geheimen niet prijs.

De villa stond op de plaats van de conciërgewoning van Gitok (eerste graad) aan de Kapellensteenweg ter hoogte van de Lorkendreef.

Hoe het begon.

Het Phoenix park was in die jaren een domein dat vermaard was om zijn prachtige sierpalmen. In 1920 werd het voor 452.581 frank verkocht aan de echtelingen Steinmann-Martroye door bemiddeling van notaris Van den Wouwer. Paul Steinmann (°1884), was in 1913 gehuwd met de 20 jarige Lucie Martroye. Lucie was niet bepaald wat we zouden noemen het voorbeeld van een trouwe echtgenoot. Na haar terugkeer in België knoopte ze vaste betrekkingen aan met de Graaf Amaury Le Grelle. Bij de aankoop van het Phoenix park in 1920 ontmoette Lucie de zoon van de notaris nl. Leon Van den Wouwer. Tot grote teleurstelling van Graaf Amaury liet Lucie haar oog vallen op veel jongere zoon van de notaris, Leon Van de Wouwer. Zo ontmoette ze haar nieuwe minnaar haast elke dag omdat haar wettige echtgenoot Paul Steinmann heel vaak voor zaken in het buitenland vertoefde. Leon was intussen ook de financiële raadsman van Paul Steinmann geworden en was zodoende op de hoogte van zijn financiële problemen. De aankoop van het Phoenix park had Paul Steinmann diep in de schulden gezet. Bovendien had hij in zaken een passief van ruim één miljoen. Paul Steinmann, aangesproken over de voor hem lasterende verhouding van zijn echtgenote, kon zich niet langer meer beheersen en daagde zijn raadsman uit tot een tweegevecht. “Een van ons beiden is hier te veel” snauwde hij Leon toe. Maar het duel ging niet door. Leon had Steinmann er van kunnen overtuigen dat er tussen Lucie en hem nooit iets oneerbaars was gebeurd. Diezelfde avond stuurde Lucie haar moeder het volgend schrijven toe: ‘Voor het geval er mij iets erg moest overkomen, houd ik er aan U te zeggen dat de baby die ik verwacht, niet van Paul is, maar van Leon Van den Wouwer. Ik bemin hem tot gekwordens (sic) toe en het is zijn uitdrukkelijke wens dat deze band tussen ons beiden tot stand komt’.

Onopgeloste financiële problemen

Sedert Lucie met Leon Van den Wouwer betrekkingen had aangeknoopt vertoefde zij nog zelden in Antwerpen. Enkel op hardnekkig aandringen van haar echtgenoot vergezelde ze hem naar de stad. Dit was het geval op 22 juni 1922 toen de oom van Paul, Louis Steinmann, een luisterrijk feest gaf naar aanleiding van zijn zilveren huwelijksjubileum. Paul wou van zijn schatrijke oom een ernstige financiële inbreng bekomen om hen van de nakende ondergang te redden. Lucie beloofde haar man die avond de lieftalligste glimlach. Zij vergezelde haar man die avond naar de stad met de wagen die door hun privéchauffeur, Louis Van den Eynden, bestuurd werd. Zij troffen elkaar weer om acht uur bij het imposante patriciërs huis aan de Van Putlei. Paul Steinmann liep die avond de ontgoocheling van zijn leven op. Hij had bij zijn oom aan een dovemansdeur geklopt.

De moord

Even voor middernacht, toen het feest maar pas naar een hoogtepunt zou gaan, namen Paul en Lucie afscheid van het vrolijk gezelschap om zich naar het Phoenix park in Kalmthout te begeven. Zonder chauffeur Louis Van den Eynden weliswaar en tegen de zin van Paul in, die bij duisternis een

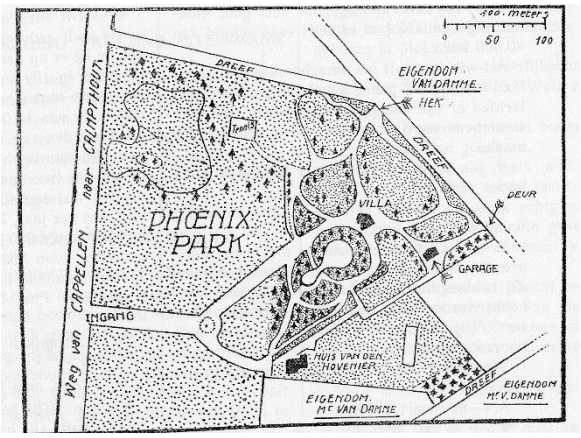

slecht chauffeur was. Waarom Lucie de chauffeur afgescheept had, zal ongetwijfeld een geheim blijven. Tegen half één reed de auto het domein binnen met Paul aan het stuur. Aan de hoofdingang stapte Lucie uit waarop Paul Steinmann de auto naar de garage reed. Op het ogenblik dat Steinmann de lichten van de garage doofde, dook er plots uit het struikgewas een man op die, gewapend met een pistool, twee schoten loste. Steinmann werd twee maal in de buik getroffen. Hij strompelde naar binnen waar hij zijn verschrikte echtgenoot aantrof op de eerste verdieping. In zijn verwarring greep Paul zijn pistool vanuit het openstaande raam vuurde hij zes kogels in het wilde weg af. Dan liep hij naar het nachttafeltje om de revolver van Lucie, maar die was verdwenen… Mevrouw Steinmann en de kokkin Louisa Van Aerdt voerden het slachtoffer naar Dr. Dufraing in Kapellen terwijl Karel Van Renterghem Lucie toe riep: “ge moet uw revolver meenemen” waarop zij antwoordde: “ ik heb mijn revolver niet nodig, ik ben niet bang”! Maar Lucie Martroye kon haar pistool niet meenemen, het was immers uit haar nachttafel verdwenen…! Het slachtoffer werd daarna onverwijld overgebracht naar een ziekenhuis in Antwerpen waar Paul Steinmann acht dagen later overleed aan zijn opgelopen verwondingen.

Het verdict

Wat er zich die nacht aan de garage van het Phoenix park heeft afgespeeld, kwam men niet precies te weten. Het gerechtelijk onderzoek, dat een vol jaar in beslag nam, noch de veertien lange en afmattende zittingen voor het Hof van Assisen te Antwerpen brachten enige opheldering. Toch werden de twee verdachten veroordeeld: Leon Van den Wouwer tot levenslange dwangarbeid, en Lucie Martroye, de weduwe van Paul Steinmann tot vijftien jaar gevangenisstraf. Het dient gezegd dat de twee beklaagden door de jury schuldig werden bevonden en nadien veroordeeld aan de hand van zeer broze bewijzen.

Het assisenproces is later nagespeeld in de reeks ‘Beschuldigde sta op’. Het was een Vlaamse advocatenserie die van 1964 tot 1980 op de toenmalige BRT liep. In de serie werden fictieve en authentieke assisenprocessen nagespeeld.

Auteur van dit artikel is Paul Lion. Met als bronnen: ‘Ik zweer de waarheid te zeggen…’ acht opzienbarend moordzaken in Vlaanderen, een boek van Jos Sels. Met dank aan Jan Franken voor de foto’s, Melissa Duerloo en Wikipedia.

Pater Jef Vercraeye in Colombië

Jef Vercraeye werd geboren in Essen op 28 juli 1931. Na zijn humaniora bij de Jezuïeten te Turnhout trad hij binnen bij de paters Picpussen (paters van Damiaan) te Zandhoven. Hij werd priester gewijd in 1956 en vertrok als missionaris naar Colombia (Z. Amerika) in mei 1962. In de stad Medellin, meer bepaald in de krottenwijk Manrique, stichtte hij de parochie “El Santo Sepulchro”. In de periode 1963-1972 bouwde hij er de kerk, een school voor lager onderwijs (capaciteit 800 leerlingen), een college (450 leerlingen) een centrum voor allerlei sociale doeleinden (o.a. scholing voor volwassen vrouwen). In 1978 kwam hij ernstig ziek terug naar België waar hij werd opgevangen in het huisgezin van zijn zus Thérèse in de Pinte (familie M. Germonpré-Vercraeye). Genezen keerde hij in 1980 terug naar Medellin. Geconfronteerd met de ellende (zowel geestelijk als materieel) van velen in zijn parochie werd Jef een prominent

verkondiger van de “bevrijdingstheologie” wat hem in conflict bracht met zijn kerkelijke overheid. Die verbood hem alle parochiale werkzaamheden en gaf het bestuur van zijn parochie in handen van de inlandse clerus. In 1989 begon hij een nieuw project “Hombres Hermanos”, een initiatief los van de kerkelijke hiërarchie en met als doel een tehuis en verzorging te geven aan de meest behoeftigen van de wijk Manrique, ongeacht leeftijd, geslacht of religieuze overtuiging. Jef woont nu zelf ook, bij zijn mensen, in Hombres Hermanos. Al deze projecten werden gerealiseerd met de hulp van plaatselijke vrijwilligers en sponsors en de geldelijke steun van talrijke weldoeners en enkele organisaties uit België (o.a. De Brug) en Nederland.

P.S. 1. Een bijzondere vermelding verdient zijn zus Thérèse die al die jaren de belangen van haar broer Jef op het thuisfront behartigt. 2. In 2018 ontving Jef van het stadsbestuur van Medellin de medaille van verdienste “Gilberto Echeverri Mejia”.
3. Meer over Jef: Google - Padre Winfrido Vercraeye.
(bijdrage van zijn broer Ward Vercraeye)

Wandelen in de Heide met de boswachter!

Louis Verpraet wandelde eind oktober 2020 nog eens met boswachter Jef De Winter in de Kalmthoutse Heide, zijn verslag:

Mijn echtgenote en ik zijn de kaap van de 94 voorbij en men vindt blijkbaar geen verzekeringsfirma, die ons onder haar hoede wil nemen; autorijden zit er voor ons niet meer in. Het was dus zeer sympathiek, dat Jef De Winter Natuurwachter van het Natuurreservaat “de Kalmthoutse Heide” nog eens een tochtje doorheen de heide met mij wilde maken.

We startte om 10 uur. Bij de brandtoren aan de oase waren twee bekende figuren aan het werk nl. Filip Van Boven, die hier al heel wat jaren rondzwerft en prachtige foto’s maakt van de bewoners van het reservaat. Hij is met hart en ziel aan dit gebied gehecht. Zijn hoofdbelangstelling gaat uit naar de volledige levenscyclus van de libellen en glazenmakers. Hiervoor bezocht hij ook meerdere verre landen. Hij maakte hier over verschillende interessante videomontages, waarvan wij er reeds twee mochten bewonderen in de ”Vroente”. Zijn medewerker was een jonger iemand, maar toch draagt hij een bekende naam. Hij is nl. de zoon van Ludo Delcroix, die hier verschillende tientallen jaren de werkploegen heeft mogen begeleiden. Toen ik nog in Heide woonde, woonde hij daar ook en zijn beroep was beroepsrenner. Hij was van zeer goede kwaliteit en werd daarom opgenomen in de ploeg van Eddy Merckx. Hij was een van de mannen achter de schermen, die bijdroegen aan de successen van den Eddy. Later verhuisde hij naar de plaats, waar de wortels van de familie Delcroix lagen, nl. Nieuwmoer. Rond het jaar 1800 werkte hier in de grensstreek een verificateur van Franse afkomst. Immers, Napoleon voerde hier toen het bewind. Deze verificateur werd verliefd op een Nieuwmoerse schone en trouwde ermee. Zij kregen twee zoontjes, maar toen Napoleon in Waterloo verslagen werd, verdwenen vele Fransen uit ons land, zo ook bovengenoemde vader Delcroix. Moeder Delcroix echter, is met haar twee zonen in Nieuwmoer blijven wonen. Het bleek een zeer vruchtbare stam: er zwerven nu in heel Vlaanderen naamgenoten rond. Er is zelfs een

minister van landsverdediging geweest, die familie was. Zelf was hij nooit soldaat, maar hij heeft wel de verplichte legerdienst afgeschaft. Terwijl “de Ludo” in de Kalmthoutse heide zijn boterham verdiende, bleef de sport hem toch aantrekken; zo heeft hij een van de laatste “Elfstedentocht“ uitgereden. Hij sprong ook nog enkele keren op de fiets om de ronde van Burkina Faso in Afrika mee te rijden. Hij was zo geraakt door de problemen van de lokale inwoners, dat hij iets voor hen wilde doen. En zo gezegd zo gedaan: hij startte een actie voor het aanleggen van waterputten. Om in die streken aan water te geraken was een groot probleem. Hij richtte manifestaties in en ging op bedeltocht bij Eddy Merckx en vele andere bemiddelde Vlamingen. Hij verkreeg zelfs van minister Kelchtermans de toelating een dag per week voor zijn actie te mogen werken. Vele jaren heeft hij zich voor dit project ingezet. Verschillende malen is hij terug geweest, om te zien hoe de werken vorderden. Hoeveel waterputten hij heeft laten boren, weet ik niet, maar wat ik wel weet is, dat ik een zeer grote waardering voor hem heb. Ik ben dan ook bijna zeker, dat hij zijn zoon zal motiveren voor het werk dat Ludo voor de Kalmthoutse Heide geleverd heeft. Nooit gedacht en durven dromen en toch gekomen: De Markgraaf werd deel van het Natuurreservaat de Kalmthoutse Heide! De data weet ik niet meer, maar de familie Van Ooteghem, de toenmalige eigenaars van “de Markgraaf”, hadden een verkavelingsaanvraag ingediend, vlak voordat het gewestplan kracht van wet zou krijgen. Hierdoor zouden alle gronden een vaste bestemming krijgen, bv. landbouw, bewoning, industrie enz. Dit moet zo ±rond de jaren 1970 geweest zijn. Moest dit plan uitgevoerd zijn, dan zouden daar nu ±30 prachtige villa’s gestaan hebben. Rond 1980 heeft de gemeente dit verkavelingsplan laten vernietigen, omdat er onder andere geen nutsvoorzieningen uitgevoerd waren. Op dat ogenblik was ik voorzitter van de Wetenschappelijke Adviescommissie (van 1984-2000). Door het leggen van persoonlijke contacten keurde de Bestendige Deputatie het standpunt van de gemeente goed. Er werd via de pers een hevige hetze gevoerd door vele Natuurverenigingen, die het standpunt van de Gemeente steunden. Op een dag kreeg ik een telefoon van het kabinet van minister Eyskens met de volgende mededeling: als de pers er zich niet meer mee zou bemoeien, dan zou er iemand van het kabinet ter plekke, met mij als gids, komen kijken. De afspraak ging door en ik haalde alle mogelijke argumenten naar voor, de afgevaardigde aanvaardde mijn standpunt. Hij vertelde ook dat het Bisdom een aanvraag had ingediend tot het aanleggen van scoutsterreinen in de Korte Heuvelstraat. Ook daar gingen we kijken. Ik had hierover nog gesprekken met schepen Fa Jacobs, vader van de huidige burgemeester. We kwamen tot een akkoord: Minister Eyskens volgde het standpunt van de gemeente, terwijl zijn opvolger Minister Ackermans de scoutsterreinen geregulariseerd heeft, onder voorwaarde, dat de Kalmthoutse Heide een natuurterrein blijft en geen speelterrein wordt. De zoon van Karel Molenbergs, boswachter op de Kalmthoutse Heide was veel jaren lid van deze groep. Veel jaren bleef het probleem van “de Markgraaf” onopgelost, tot de Heer Rijsdijk het domein kocht. Hij vroeg een bouwvergunning aan, om een nieuw kasteel en een grotere schuur te mogen bouwen. De advocaat van de nieuwe eigenaar en deze van de gemeente tekenden een akkoord, waardoor de verkavelingsvergunning vervallen verklaard werd. Dit was een overwinning, want deze grond stond op het gewestplan ingetekend als bouwgrond. Gelukkig was de toenmalige minister ook akkoord met de overeenkomst die de gemeente en de familie Rijsdijk gesloten hadden. De nieuwe bestemming was landbouwgrond met ecologische waarde. Nu heeft de Heer Rijsdijk niet alleen het geklasseerde deel, maar ook de weilanden verkocht aan de Vlaamse Gemeenschap. Zodoende behoort nu het grootste gedeelte van “de Markgraaf” bij het reservaat. De Heer Rijsdijk was reeds een actieve deelnemer bij het medebeheer van het grenspark, maar nu, is dit domein echt reservaat geworden. Ik ben hem er

daarvoor zeer dankbaar! Na dit stukje geschiedenis rijden we verder de heide in via de Drielingen, de Biezekuilen, Mont Noir, Kriekelarenvennen en van daaruit terug naar “De Vroente”. Beste Jef, heel hartelijk bedankt.

(bijdrage van Louis Verpraet, foto’s van boswachter Jef De Winter en van kasteel Markgraaf)

Café De Veehandel en Heikant-sport, start feestzalen!

In ons vorig krantje haalde correspondent Louis Verpraet het voetbalveld van Heikant-sport aan. Voor ons een signaal om hierrond iets te schrijven. Wie op zoek gaat naar dit terrein gaat dit niet meer vinden, het is al jaren geleden toegevoegd aan het landbouwgebeuren. Toch is er wel wat geschiedenis verbonden aan dit terrein en de vereniging. Op de hoek van de Driehoekstraat en de Foxemaatstraat was er het café “De Veehandel”, uitgebaat door Vic De Bondt en zijn vrouw Trien Francken. Bij hun woonde ook hun zoon Sooi De Bondt en zijn vrouw Cor Dirven in, samen met de dochter Maria De Bondt. Begin de jaren ’60 waren er enkele jongeren, hoofdzakelijk afkomstig van de Heikantstraat die aan wintersporten deden. Het waren eigenlijk atletiek- en wieleractiviteiten die in competitief verband werden beoefend. Zo waren niet alleen de wintersporten van Sporta-Heide bekend, ook Brasschaat, Wommelgem en anderen organiseerden dergelijke competities. Na enkele jaren wilden de jongeren van den Heikant zich als ploeg verenigen en zo ontstond in 1964 de sportvereniging Heikant-sport. Marcel Pauwels, Jan Cassimon, Rob Bernaerts, Ludo Van Loon, Leon Stevens, Gaston Stevens, waren zowat de pioniers. Zoals het destijds een vereniging paste moest er ook een lokaal gezocht worden. Het oog viel op het kleine cafeetje in de Driehoekstraat. Men ging ten rade bij deze familie. Er werd en akkoord gesloten en vanaf dan (1964) veranderde niet alleen de naam in café Den Driehoek maar voelde de club zich daar ook thuis. De jongelingen van den Heikant dachten niet alleen aan de wintersporten en het veldrijden dat daar ook bij hoorde, ze wilde meer. Ze gingen ook van start met het organiseren van veldritten en begonnen met een voetbalploeg. Achter het cafeetje op Den Driehoek stonden stallingen (Sooi De Bondt was een veehandelaar) en daarachter was een bogerd, in de zijgevel van de stallingen was er een Mariakapelletje waar vooral in de meimaand de rozenkrans werd gebeden. Moeder Trien was er dan de voorbidster. Op verplaatsing gaan voetballen lukte in het begin wel en het terrein van Internos (Paters Missiehuislei) werd wel eens gebruikt wanneer er een ploeg uitgenodigd werd, maar de club wilde een eigen thuisterrein. Sooi De Bondt had een weiland in gebruik dat gelegen was vooraan in het Scheel achter kippenbroeierij Destrooper. Het kon vanaf dan gebruikt worden als voetbalterrein. Je moet dat niet zien als een voetbalterrein zoals we dat nu kennen: er werden doelen geplaatst, gras gemaaid en wat (al of niet rechte) lijnen gekalkt. Kleedkamers of douches waren er niet. In de beginjaren werd er omgekleed in de stallen van Café Den Driehoek en ook tijdens de rust wandelde men steeds naar café Den Driehoek om daar even een pint te pakken en vervolgens terug naar het terrein (was telkens een wat te lange pauze). Wassen en terug omkleden gebeurde ook in de stallingen. In die stal werd ook

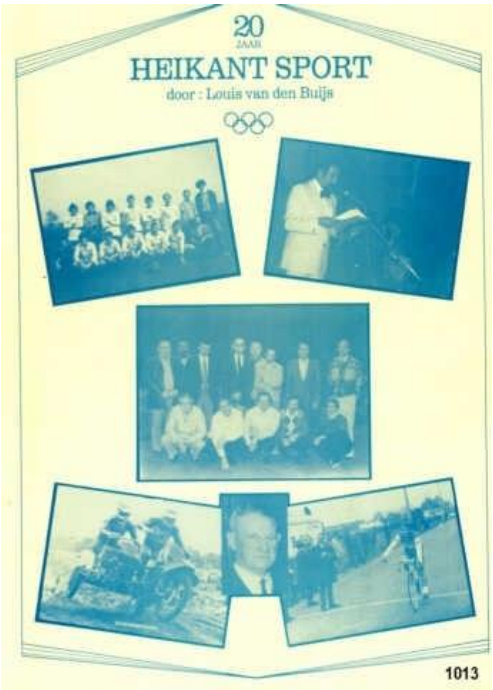

het eerste teerfeest gehouden want, een vereniging moest toch ook een teerfeest hebben, dat was een geplogenheid. De beesten werden achter een zeil gezet en teren kon men. Sooi De Bondt en zijn moeder Trier waren handelaars en zagen brood in deze gang van zaken, ze besloten om de stal te gaan inrichten als feestzaal en de zaal meer en meer te gaan gebruiken voor feesten. Ook het café had een flinke boost gekregen en zowat iedereen uit de buurt wilde er zijn. Achter de toog verscheen nu samen met moeder Trier ook kleindochter Maria De Bondt. Meermaals werd er tot in de vroege uren "gefeest". Ook Willy Vandersteen was er in die periode één van de regelmatige bezoekers. In het boek "Willy Vandersteen, een leven in Kalmthout" schrijft Jan Francken: ""*Als er een café was waar Vandersteen zich in de jaren '80 regelmatig liet zien, was dit wel in den Driehoek. Dit café, waaraan ook een feestzaal verbonden was, stond bekend als afspraakplaats voor de jeugd die later in de omliggende discotheken hun avond afsloten. Enkel wanneer Vandersteen op bezoek kwam, gebeurde het wel eens dat de discotheek werd gelaten voor wat het was, aangezien de avond en nacht werden opgevuld met verhalen van de tekenaar"".* Heikant-sport werd actiever en actiever en bijna iedere week stond er een voetbalwedstrijd gepland, soms op verplaatsing maar ook veel op eigen terrein. Toen dit niet meer te combineren was met de feestzaal werd de garage van Toon van den Buijs aangesproken om dienst te doen als kleedkamer. Toon was bestuurslid van Heikant-sport en woonde vlak bij het café. Voortaan werd er dus "gerust" in het café en omgekleed in de garage van Toon. Maar dit alles legde de familie De Bondt geen windeieren. Van het kleine cafeetje groeide dit uit naar een gekende feestzaal. Stilaan maar zeker waren er elk weekend feesten, de oude stal was een mooie zaal geworden. Ook dochter Maria groeide mee op en was een aantrekkingspool achter de toog. Ook facteur Louis Ommeganck had zijn oog op haar laten vallen. Moest hij eerst nog in het geniep haar slaapkamer binnentreden dan werd hij al vlug de schoonzoon van Sooi de Bondt. Louis zag het allemaal nog wat groter en de zaal werd nog maar eens uitgebreid en vernieuwd, de boomgaard achteraan werd parking. De traiteurszaak bleef groeien, er werden ook feesten buitenhuis gedaan. Heikant-sport bleef meer en meer organiseren en ook voetballen. Na enkele jaren liep het huwelijk van Maria en Louis op de klippen, ondertussen was hun dochter Wendy geboren. Maria zette de zaak verder en Louis vond er niet beter op dan zelf feestzalen te bouwen in de Korte Heuvelstraat waar hij "De Kievit" uit de grond stampte. Maria leerde kort nadien haar nieuwe liefde kennen. Jef Wagemakers was er ook al jaren een vaste klant, er groeide iets meer. Jef werkte zich mee in de zaak en samen met Maria en hun personeel bleven ze heel wat feesten voor hun rekening nemen. Ook moeder Trien was er nog altijd actief, vooral achter de toog. De jaren verstreken en andere ideeën kwamen op tafel. De gemeente bood het Strijboshof aan voor een zelfstandige uitbating. Maria en Jef tekende in en werden de nieuwe uitbaters. Bijna gelijktijdig liep de relatie van deze twee op de klippen en zette Jef het Strijboshof verder. Later ging ook dochter Wendy het horecagebeuren in maar dan in Essen waar ze eerste de Roma uitbaatte en nu de caféhoudster is van het Volkshuis in Essen. En het voetbal dan: ook dat zwakte einde de jaren '70, begin de jaren '80 flink af zodat uiteindelijk het terrein ook werd opgegeven. Zoals Louis Verpraet schrijft was het destijds op het gewestplan aangeduid als recreatie en werd het bij een volgende herziening van het gewestplan opnieuw landbouwgrond. Heikant-sport was tot begin de jaren '90 nog een actieve vereniging, onder andere de Internationale veldrit Bosduin groeide in haar schoot. Half de jaren '90 werd het wielergedeelte en de omnisport gesplitst en ging Heikant-sport zich alleen nog inlaten met seniorensport en het organiseren van de jaarlijkse verenigingskwisavond. Het

wielergedeelte wordt nu nog altijd verder gezet door de nieuwe club Wieka, onder andere de organisator van de "Acht van Heide". Verder gaande op dit verhaal moeten we zeker aanhalen dat de familie De Bondt de bakermat was van de feestzalen en het traiteursgebeuren in Kalmthout.
(eigen bijdrage met foto's van de titelbladzijde van het boek "20 jaar Heikant-sport" in 1984 uitgegeven, een foto met veldrijder Jos Pauwels aan het werk op de omloop rond het toenmalige café Den Driehoek, thans zijn daar de sportvelden Heikant, en een foto van de toog in café Den Driehoek met Trien en kleindochter Maria achter de toog)

Onze prijsvraag deze week, neem actief deel!

Eerst even de regels: -iedere week verschijnt er een vraag in ons krantje wat op zondag verschijnt, -er wordt een waardebon van 20 euro voorzien voor de winnaar geschonken door een lokale handelaar, -deelnemen kan door het juiste antwoord te mailen naar de redactie (zie laatste blad) of een briefje met het juiste antwoord en uw naam en adres in de brievenbus te steken op het redactieadres, -dit moet telkens voor de woensdagavond gebeuren, -donderdag trekken we met de juiste antwoorden naar de schenker van de waardebon en wordt de winnaar getrokken, -deze zal door ons verwittigd worden er zal vervolgens gevraagd worden deze waardebon af te halen, -de winnaar is akkoord dat er een foto met de waardebon wordt gemaakt die dan in het volgende krantje verschijnt.

De prijsvraag van deze week, antwoorden binnen voor donderdag 17 december:

Dit is een foto genomen tijdens de officiële inhuldiging van de nieuwe accommodatie van voetbalclub Heibos SV. Het complex kreeg ook een naam mee gelinkt aan een sponsor van de club. Wij vragen jouw ons mee te delen als antwoord: -welke sponsornaam draagt de nieuwe sportaccommodatie van Heibos SV? Gelieve deze naam via mail of een antwoordbriefje mee te delen. Vergeet er zeker niet bij te zeggen hoe wij jou best kunnen bereiken indien je de winnaar moest zijn.

De schenker van de waardebon: De schenker van de waardebon is deze week TEAROOM DE RAAF uit de Withoeflei. We laten de zaakvoerster Annemie Meeusen zelf aan het woord:

Hallo, ik ben Annemie en baat sinds 10 jaar Tearoom De Raaf uit. De Raaf is sinds jaar en dag bekend voor het heerlijke roomijs, pannenkoeken en Brusselse wafels, maar ook voor een hartige hap kan je hier terecht. Vlaamse specialiteiten zoals vol au vent, stoofvlees en rijstpap van verse hoevemelk zijn hier dagelijkse kost. Alles is huisgemaakt en kraakvers. Nu wij helaas verplicht de deuren gesloten moeten houden, bieden wij take-out aan. Neem gerust een kijkje op onze website www.tearoomderaaf.be. Naast ons vaste aanbod werken we elke week met een suggestie, hou daarvoor onze facebook en instagram in de gaten. Met de eindejaarsfeesten in het vizier, zet ik graag onze lekkere ijsstronken even in de verf, een perfect dessertje dat jong en oud weet te waarderen. Fijne eindejaarsfeesten en hopelijk tot snel. Annemie

De eerste winnaar: ondertussen konden we een eerste waardebon ter waarde van 20 euro weggeven. Deze werd geschonken door KATO Fashion, Shoes en Accessories, Heidestatiestraat 63. Het juiste antwoord dat moest gegeven worden was: ***Anna, Cornelia Thysen*** (ook Cornelia Thysen keurden we goed). Er kwamen op de redactie een tiental inzendingen toe. Zaakvoerster van KATO Fashion trok **Karel Hense**, wonende in de Canadezenlaan

in Heide als winnaar van de waardebon door haar geschonken. Op woensdag 10 december werd Karel uitgenodigd in de winkel van KATO om zijn waardebon af te halen. Hij suggereerde alvast dat hij zijn vrouw Brigitte hiermee heel blij kan maken.

K/A/T/O

FASHION / SHOES / ACCESSORIES

Heidestatiestraat 63

2920 Kalmthout

Tel: 03/664.40.98

Wil jij de volgende handelaar zijn die een waardebon van 20 euro voor deze wedstrijd ter beschikking stelt mail even naar het redactieadres en wij doen de rest.

Werken Heidestatieplein afgerond!

De voorbije weken werd de laatste hand gelegd aan de herinrichting van het Heidestatieplein. Het moet gezegd: het oogt zeer mooi. Heel de omgeving is nu in een nieuw kleedje gestoken en is heel wat aantrekkelijker geworden. Het nodigt uit om er eens rustig plaats te nemen en te genieten. Ook de verlichting werd overal aangepast en is sfeervol geworden, zeker nu in combinatie met de kerstverlichting is het de moeite om ook ’s avonds eens naar het plein te trekken. Proficiat aan allen die hieraan hebben meegewerkt!

Heide vertelt is een tijdelijke uitgave

Redactie: Louis van den Buijs

vandenbuijslouis@gmail.com

0477/22.24.81

Eerder verschenen krantjes kan je downloaden via www.binkalmthout.be